

assupra locului lor natal, pe quare-lu privia pentru ultima óra.

Margarita privi cu durere quei doi tei plantați înaintea bisericeí, unde cunnoscusse pe soçulú seú pentru prima óra. Savenirea ñillelor fericite, quare o vëdusserõ danțând și bucurându-se sub recórsa lor umbrã, reinvia în suffletulú seú. Riemann întórse ochií cõtre loculú de repausú, unde scumpa-í consórtã, sóça juneții-salle, dormia pentru eternitate. Anna și Wilhelm simțiã o mare míhnire, despãrțindu-se de grãdinița, de florile și de fructele scumpului lor ciresiú.

«Aidem, sa plecãm, copii mei, ñisse tatãlú Riemann, inecãnd unú suspinú în peptulú seú. De am mai sta aci, ne-am întrista și mai multú. È mai bine darõ sã plecãm îndatã.

— Crudã sórtã! ñiceã în sine Margarita stergendu-și lacrëmele.

— Quine scie que ne așteptã? reluã Riemann; cu tóte aquestea, eú am mare speranța quõ nu vomú încerca nici o nefericire. Aidemú sã cântãm, spre a ne mai distra, unú cânticú allú scumpei nóstre patrie. » Ellú întonã cu o voce tremurãtore frumósa ariã :

Aquella quare-și pune tótã speranța în Dunnedeú, etc.